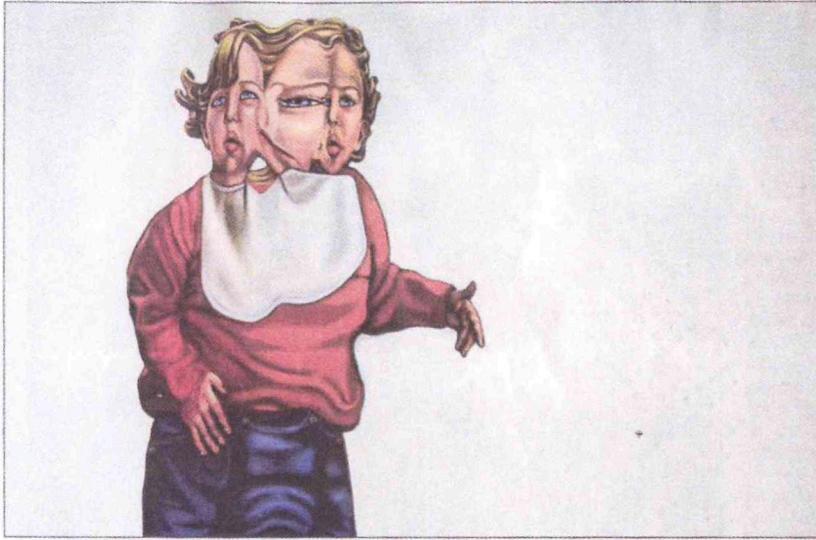
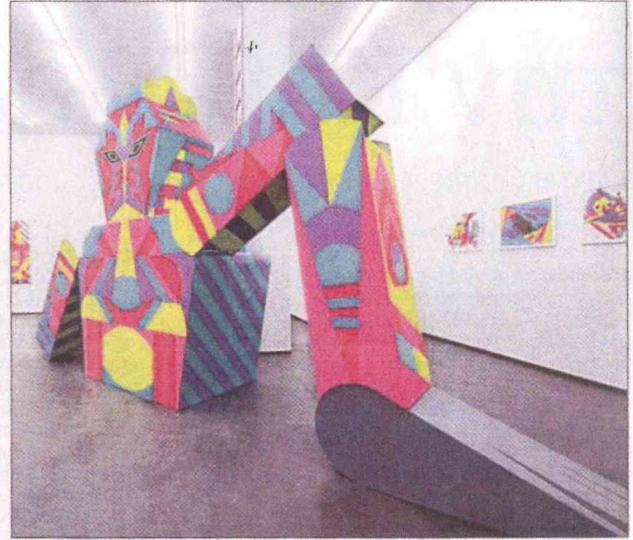

Σύγχρονη τέχνη σε γκρίζους καιρούς

Εικαστική έργα της Λαμπρινής Μποβιάτου με τις παραμορφωμένες φιγούρες. Η ζωγράφος απεικονίζει την ανθρώπινη μορφή μέσα από περιέργες διαθλάσεις στην έκθεσή της στην γκαλερί Φρυσίδη.

Έγκατάσταση του καλλιέργη Μπεν Τζόνδος από την έκθεσή του στην καινούργια αίθουσα τέχνης AMP με τίτλο «Εορτάζοντας τον καινούργιο Μεσαίωνα».

Της ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΠΟΥΡΝΑΡΑ

Παλαιότερα η επίσκεψή στις αθηναϊκές γκαλερί, ήταν ευκολό υπόθεση. Παιχνιδάκι. Αρκούσε ένα σαββατάτικο πρωινό. Ο κύρος όγκος των αιθουσών τέχνης εκτείνονταν στο Κολωνάκι και τα πέριξ του. Το δρομολόγιό ήταν μικρό, σε καλή γειτονιά. Τα θεωρητικά ζητήματα περί αισθητικής, επιλύνονταν στο Φίλιον ή την Πλατεία. Εκεί κατέληγαν όλοι με τους καταλόγους ανά χείρας. Ως το 1999. Τότε πολλές αιθουσες τέχνης κατέφθιραν στους Ψυρρή. Η βόλτα άρχισε να ξεκινάει πέρα από το Σύνταγμα.

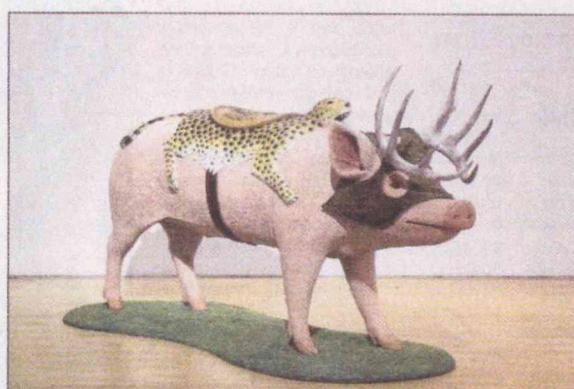
Σήμερα η «γκαλερότσαρκα» μιαίζει με σπαζοκεφαλί. Ο φύλοτεχνος πρέπει να καλύψει μια απόσταση από το κέντρο μέχρι το Θοσείο και το Μεταξουργείο. Σαν να έπεσε μια βόρβα και να σκόπτεις τις γκαλερί σε μέρη που δεν θα πάγινε κανείς εύκολα. Πώς θα φτάσει οι ώρες; Πού να πάρκαρει; Τι εμπόδιο θα συναντήσει μπροστά του; Αγνωστον. Είναι μια terra incognita, περισσότερο φύλκι το βράδυ χάρη στα μπαρ. Αφιλέξεντην πηγέα. Καραδοκούν υπάλληλοι της δημοτικής αστυνομίας που κόβουν κλύσεις με σαδιστική ταχύτητα. Χρήστες ναρκωτικών που αλωνίζουν, φάνκνοντας για τη

δύση τους. Εκατοντάδες Ασιάτες δύσην περιμένουν στην άκρη του δρόμου για μεροκάμπτο.

Για να εποκεφθείς έξι - επτά αιθουσες τέχνης, δίνεις μάχη. Μέχρι που έγινε το θύμα. Συνάντηση - από καθαρή σύμπτωση μιά που έκλεισε ταξιδιό για να τη γιρίσει σε πολλές εκθέσεις. Επιβιβαστήκαμε στο κέντρο. Πρώτη στάση στο Θοσείο. Οταν ανοίξαμε την πόρτα του νεοκλασικού όπου στεγάζεται η γκαλερί Bernier/Eliades, ήταν σαν να μπήκαμε σε εφιάλτη: η Αμερικανίδα καλλιέργεια Marnie Weber είχε κάνει μια σειρά από ζωδιορφους ανθρώπους (η ανθρωπόμορφη ζώα) που βγήκαν από διασταύρωση θηλερ με την Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων.

Με την ανατριχία στην πλάτη, αφού είδαμε πετεινούς, κοίρους, πρόβατα με μάσκες από κολοκύνθες, αφήσαμε πίσω μας το Χάλοουν και φύγαμε. Ανακούφιστη. Περάσαμε από τη Σοφοκλέους για να πάμε στην γκαλερί Xippas. Ακριβώς απέναντι είναι το συνούσιο του Δήμου Αθηναίων για τους άστεγους. Δεκάδες εξαβλιώμενης κάθονται στο κπάριο. Ενας πηλιπόθυμος. Κατάθλιψη. Στην γκαλερί εκτίθενται οι άκρως στυλιζαρισμένες φωτογραφίες του Ελληνοαμερικανού Τόντ Παπατζόρτζ με την

φύση σε μια περίοδο κοινωνικού αναβρασμού με στόχο μια νέα πνευματικότητα». Και δεν μας τρόμαζαν. Οσο και αν ήταν στρατησαρισμένες, καθώς η καλλιέργεια της Ζωγραφίζει μέσα από παραμορφωτικά πριόμα. Ανακουφίστηκαν τα μάτια μας μετά από δεκάδες ανθρωπόμορφα, ζωδιορφα και ρομποτικά όντα που είκανε κάνει απόβαση στις αιθουσες τέχνης κάτω από την Ομόνοια. Δεν καθόσαμε στην πλατεία να πούμε καφέ. Θέλαμε να πάμε σπίτι. Να αφήσουμε τα μαλά να γαλνύψει. Μέσα στη βαθιά αγωνία του σημερινού ανθρώπου, είναι λογικό οι καλλιέργειν να παράγουν εικόνες στο ορίο των φρίκης. Η ομορφιά δεν έχει θέση. Η σύγχρονη τέχνη δεν κωνεύεται εύκολα. Γι' αυτό οι γκαλερί δεν είναι πα πολύ κοντά π μία με την άλλη.

«Warrior Pig» είναι ο τίτλος του έργου της Μάρνι Γουέμπερ που παρουσιάζει τη δουλειά της στην αιθουσα τέχνης Bernier/Eliades.

Ακρόπολη και το Σέντραλ Πάρκ. Ήραις αλλά αναντίστοιχες σε σχέση με τον ανθρώπινο πόνο που είναι διάκοπος στη γειτονιά. Η διαδρομή συνεχίστηκε.

Ο πλανήτης Breeder

Η γκαλερί AMP δίπλα στην πλατεία Κουμουνδούρου, εγκαινιάστηκε πριν από λίγο καιρό. Αν δεν την ξέρεις, δεν τη βρίσκεις. Η γειτονιά, αγριευτική. Μόλις μπήκαμε, τυφλωθήκαμε από τα χρώματα. Ο καλλιέργης Mpen Tzondos είχε κάνει μια σειρά από εγκαταστάσεις με φλούδα αποκρώσεις. Μας υποδέχθηκε -πάλι- έντερας που έμοιαζε με ρομπότ. Τίτλος της έκθεσης «Εορτάζοντας τον καινούργιο Μεσαίωνα». Στο δελτίο Τύπου διαβάσαμε: «Η έκθεση εξερευνά πλατωνικές μορ-

φαναγρίσαμε βιαστικά στο ταξίδι. Πήγαμε απέναντι από την κεντρική Φαραγόρα στην Q Box. Εκεί ο Ιάπωνας Τακιώτο Κογκανέζουα παρουσίαζε έργα του που εμπνεύστηκε από την παραμονή του στην Τζα. Είχε κάνει κάποιες μικροεγκαταστάσεις με πηλό, καρφιά και ξύλο, μίνιμαλ αισθητικής. Η ευγενέστατη ιδιοκτήτρια Μυρτιά Νικολακοπούλου μας ξενάγησε. Αν δεν το είχε κάνει, είναι αμφιβόλο τι θα είκαμε καταλάβει.

Απούσα η ομορφιά

Τελευταία αφίσαμε την γκαλερί του Θανάση Φρυσίδη στην Κριεζώτου. Είχαμε φύγει από την γκρίζα ζώνη. Οι φιγούρες της Λαμπρινής Μποβιάτου σήμερα στην ομάδα. Την έκθεση της Μποβιάτου σήμερα στην ομάδα. Και δεν μας τρόμαζαν. Οσο και αν ήταν στρατησαρισμένες, καθώς η καλλιέργεια της Ζωγραφίζει μέσα από παραμορφωτικά πριόμα. Ανακουφίστηκαν τα μάτια μας μετά από δεκάδες ανθρωπόμορφα, ζωδιορφα και ρομποτικά όντα που είκανε κάνει απόβαση στις αιθουσες τέχνης κάτω από την Ομόνοια. Δεν καθόσαμε στην πλατεία να πούμε καφέ. Θέλαμε να πάμε σπίτι. Να αφήσουμε τα μαλά να γαλνύψει. Μέσα στη βαθιά αγωνία του σημερινού ανθρώπου, είναι λογικό οι καλλιέργειν να παράγουν εικόνες στο ορίο των φρίκης. Η ομορφιά δεν έχει θέση. Η σύγχρονη τέχνη δεν κωνεύεται εύκολα. Γι' αυτό οι γκαλερί δεν είναι πα πολύ κοντά π μία με την άλλη.